

OBSAH :

	str.
I. DÍL :	
ÚVOD	3
I. ČLOVĚK JE SCHOPEN POZNAT PRAVDU	10
1. Člověk je rozumný živočich	11
2. Rozumný živočich touží po poznání pravdy	15
3. Pravda je souhlas rozumu se skutečností	17
4. Skutečnost (a tedy i pravda o ní) je jednotlivá, výseková a celková	21
5. Celkovou skutečnost se člověk snaží postihnout ve světovém názoru	23
II. ČLOVĚK MÁ MÍT SVĚTOVÝ NÁZOR	24
6. Přirozeným smyslem člověka na zemi je, aby se rozvinul v mravní osobnost	25
7. Mravní osobností se člověk nemůže stát bez cílevědomého a vytrvalého úsilí vůle	33
8. Cílevědomé a vytrvalé úsilí vůle není myslitelné bez seriózního poznání smyslu světa a člověka v něm, což nazýváme světovým názorem	37
9. Světový názor je jednotná odpověď na všechnu hlavní a nejvyšší problematiku světa a člověka v něm, dávající praktickou orientaci v životě	38
10. Optimální světový názor je katolický	43
III. ČLOVĚK MŮŽE POZNAT, ŽE JE BŮH	44
11. Cestou důkazů existence Boha je důsledné použití zákona dostatečné příčiny na bezpečně poznané skutečnosti světa a člověka, které tvoří stupně dokonalosti bytí	45
12. Nejnižším stupněm dokonalosti bytí je neživá, ale smysluplně uspořádaná hmota vesmíru, která předpokládá rozumného Uspořadatele - Boha	48
13. Rozumného Uspořadatele - Boha žádá i řád, zjištěný v mikrokosmu	50
14. Živá příroda žádá věčně Živého jako dostatečnou příčinu	51
15. Tento věčně Živý je sám od sebe, absolutní, protože jen tak může být dostatečnou příčinou všeho jsoucna od jiného závislého	57

	str.
IV. ČLOVĚK MÁ NESMRTELNOU DUŠI	61
16. Už běžný, ale vhodně zaostřený pohled na naši lidskou původnost nás přesvědčuje, že máme duši	61
17. Že máme duši, ví už pračlověk, antická i křesťanská filosofie	62
18. Filosofické důkazy lidské duše mají (jako důkazy jakékoli duchové skutečnosti, smysly přímo nepostižitelné) charakter nepřímých důkazů z účinku na příčinu	64
19. Těmito bezpečně poznatelnými účinky jsou projevy rozumu a vůle, které vesměs vykazují duchový charakter; proto je i duše (příčina a nositel této činnosti) duchová	65
20. Tato duchová duše, jako jednoduchá podstata, je nesmrtelná	71
V. ČLOVĚK TOUŽÍ PO BOHU	75
21. Člověk není jen rozumově-volní bytostí; má také rozsáhlou "oblast srdce"	76
22. Nejhlubší tužbou této "oblasti srdce" člověka je tužba po dokonalé blaženosti	81
23. Hranice při hledání této dokonalé blaženosti určuje fakt svědomí	83
24. Svědomí vede k lítosti, když člověk při hledání plné blaženosti překročí hranice mravního řádu	86
25. Mravní řád, pokud se jej člověk snaží upřímně a věrně zachovávat, otevírá srdce vědomí živého Boha	89
26. A tento živý Bůh, k němuž se člověk svým rozumem, vůlí i city vzpíná s touhou, aby mu pomohl poznat plný smysl světa a člověka, promluvil, aby změnil pravděpodobné poznání v jisté, neúplné v úplné, zamlžené v jasné	93
II. DÍL :	
VI. BŮH MLUVÍ V PRAZJEVENÍ	95
27. Pojem náboženství lze stanovit více cestami a výkladem faktu náboženství se zabývalo mnoho škol	95
28. Teorie vídeňské školy se pokouší rekonstruovat nejstarší náboženství lidstva	100
29. Při vzniku tohoto náboženství pravděpodobně působilo prvotní zjevení Boží, tzv. prazjevení	108

30. Toto prazjevení a rozumovým úsilím dané náboženství už v předhistorické době v lidstvu degenerovalo: od prosté služby Bohu v magii a od jednobožství k mnohobožství	113
31. Proto na půdu historie vstupovala náboženství téměř obecně v polyteisticko-magických systémech, z nichž největší, dodnes živá, jsou hinduismus a buddhismus	115
32. Jediným lidem, který si od předhistorických dob uchoval čistou víru v jednoho Boha, byl Izrael; příčinu této své vyjimečnosti vidí v Písmu sv.	126
VII. BŮH MLUVÍ V PÍSMĚ SVATÉM	130
33. Zjevení Boží je historickou skutečností	131
34. Historickou skutečností Zjevení prokazujeme historickými prameny. Je to sbírka inspirovaných knih, tzv. Písmo svaté	136
35. O inspirovanosti jednotlivých knih Písma sv. rozhodovaly staro- a novo-zákonní autority	148
36. Tyto autority zařadily do sbírky (kánonu) knihy různých literárních druhů	151
VIII. STARÝ ZÁKON VEDE KE KRISTU	158
37. První stránky Starého zákona zrcadlí prazjevení, které vrcholí příslibem Vykupitele	159
38. Vykupitel měl vzejít z vyvoleného národa, jehož počátky jsou v době patriarchů	168
39. Po době patriarchů, sinajskou Úmluvou, se stává Izrael udržovatelem pravé víry a Božím lidem, který je nositelem příslibu spásy (asi 1250 př. Kr.)	170
40. Přislíbená spása se v královské době stává mesiášskou (1035 ? - 925 př. Kr.)	172
41. Mesiáš je v době proroků stále přesněji předpovídán (925 - 3. století př. Kr.)	173
42. Od dob makkabejských vznikají v Izraeli nábožensko-politické strany, které tvoří pozadí evangelických událostí	179
IX. NOVÝ ZÁKON JE NEPORUŠENÝ A HODNOVĚRNÝ	181
43. Kritickým srovnáním všech nejstarších opisů, citátů i překladů je vědecky rekonstruován originál evangelií a shoduje se s textem, který máme v rukou	182
44. Historické skutečnosti potvrzují zprávy pohanské, židovské i tzv. apokryfní evangelia	185

45. Autory evangelií NZ jsou průkazně ti, jimž jsou připisována a které nazýváme evangelisty	187
46. Evangelisté napsali evangelia v létech 60 - 100 po Kr.	192
47. Protože evangelisté pravdu napsat mohli, chtěli a dokonce museli, jsou evangelia jako historický pramen naprosto hodnověrná	197
X. JEŽÍŠ KRISTUS EVANGELIÍ	203
48. Cesty k plnému poznání Ježíše Krista	203
49. Kristův tělesný profil	210
50. Kristův duševní profil	211
51. Kristův duchovní profil	214
52. Kristovy výroky o sobě	218
53. Zmrtvýchvstání Páně	223

III. D Í L :

XI. KRISTUS PŘINESL ŽIVOT - A TO V PLNOSTI	228
54. Boží milost je tímto životem v plnosti	231
55. Věčným zřídlem tohoto života v plnosti je Nejsvětější Trojice	233
56. Trojičný život se vylil vtělením Syna Božího do lidstva	236
57. Lidstvem se život z Boha rozlévá hlavně v Eucharistii a ostatních svátostech	238
58. Eucharistií se tento život vlévá do duší jednotlivých věřících	241
59. Věřící, oživováni tímto životem, tvoří jedno tajemné Kristovo Tělo - Církev	242
60. Církev, nesená proudem života z Krista, přechází ve svých údech do věčné slávy trojjedného Boha	244
XII. PRAMENY NADPŘÍROZENÉHO ŽIVOTA	247
61. Svátost a lidský život	248
62. Život v plnosti začíná křtem svatým	251
63. Svatý křest otevírá bránu ku přijetí svátosti dospělosti v církvi - biřmování	254
64. Biřmování a křest zavazují k boji o Boha a spásu; kdo v něm je nepřítelem raněn, má možnost povstat a uzdravit se svátostí pokání	256

	str.
65. Svátost pokání je na konci života završena posvěcením smrti - pomazáním nemocných	260
66. Jako sílí pomazání nemocných k vítězství nad smrtí, tak sílí svátost manželství k vítězství nad nízkými formami manželské lásky a ke službě Kristu v manželství	264
67. Jako posvěcuje svátost manželství k přirozené plodnosti v Kristově církvi, tak posvěcuje kněžství k nadpřirozené plodnosti rozléváním spásy, vytvářením nových a živých údů Tajemného Těla Kristova	267
XII. CESTA ČLOVĚKA K BOHU	269
68. Základem cesty člověka k Bohu je obrácení se k němu vírou, nadějí a láskou	270
69. Jen láska k Bohu a k bližnímu umožňuje plnit přikázání Boží "v duchu a Pravdě"	274
70. Plnění Božích přikázání "v duchu a pravdě" vede k touze po ideálech evangelia	277
71. Žité ideály evangelia otevírají srdce člověka duchu evangelia a evangelickým radám	278
XIV. ŽIVOT S KRISTEM	280
72. Základem pravého křesťanského životního řádu je závažné rozhodnutí: chci dosáhnout křesťanské dokonalosti - svatosti	282
73. Křesťanskou dokonalost, kterou lze celoživotně chtít jen abstraktně, uskutečňujeme konkrétně po částech promyšlenými ročními plány.	284
74. Roční plány rozdělujeme na měsíční a týdenní plány, abychom je lépe přehledli a cílevědoměji plnili	286
75. Základním kvádrem křesťansky dokonalého života je dobrý denní řád	289
XV. CÍRKEV JE V ČASE PŘÍTOMNÉ KRISTOVO TĚLO	292
76. Kristus hlásal universální království Boží nejen eschatologické, duchovní a vnitřní, nýbrž i na zemi existující, viditelné a vnější	293
77. Do tohoto vnějšího universálního království Božího patří a k němu jsou zaměřeni všichni lidé dobré vůle	294
78. Toto Boží království - Církev - je z Kristovy vůle hierarchické	296
79. Hierarchická církev je jakoby tělo s různými údy	298